

La galeria Ferran Cano tanca les seves portes. 40 anys de trajectòria brillant i visionària, fruit de la feina d'un home que a partir d'ara vol mirar l'art i les exposicions sense obligacions, en un temps, aquests, que tornen a ser obscurs. En una època en què la cultura està sotmesa i li queda ja poc aire per respirar

L'adéu a la galeria Ferran Cano

Art

AMPARO SARD

Paisaje interactivo

► Galeria Ferran Cano
► Carrer Forn de la Glòria, 12 (Palma)
► Fins al 5 de juliol

PER GEORGINA SAS

■ La meua admiració més sincera per l'amor tan profund a les coses belles, el contacte constant amb grans figures del món de l'art, la lluita pels ideals i la recerca de joves artistes amb talent. I aquests per a mi són l'encert de l'aportació d'en Ferran Cano. En aquests 40 anys s'han produït molts canvis en el món de l'art: canvis ideològics, conceptuals, materials i tècnics, canvis en la distribució, tot plegat, una feina complexa que exigeix molta intuïció, qualitats que no se li poden negar a en Ferran Cano. Va treballar amb Brosa, Picasso, Miró, Tàpies, Broto, Saura, García Sevilla, Jasper Johns, Warhol, Beuys, Hockney o Miquel Barceló. La dècada dels 80 va iniciar un cicle amb un treball més arriscat, introduint artistes al mercat internacional a través de la vintena de fires diferents arreu del món.

La història de la galeria es remunta al 1973 quan Ferran Cano va inaugurar al carrer Sant Sebastià de Ciutat la galeria 4 Gats, en homenatge a la, en aquell moment, desapareguda taverna Els Quatre Gats. Un lloc de trobada d'intel·lectuals i bohemis, inaugurat el 1897 al carrer Montsió de Barcelona, per iniciativa de Pere Romeu i recolzat per artistes desta-

El galerista Ferran Cano, amb l'artista Amparo Sard. MIQUEL MASSUTÍ

cats del Modernisme, com Ramon Casas i Santiago Rusiñol, en un local situat en un edifici projectat per l'arquitecte Puig i Cadafalch.

L'escrit de la presentació de la galeria fou redactat ni més ni menys per Robert Graves i l'anagrama es va inspirar en el de la taverna modernista del XIX. Al cap

d'uns anys, arrel d'una exposició, Joan Miró en va fer un especialment per a la galeria.

Uns anys després, el 1986, Ferran Cano va inaugurar un altre espai al carrer de la Pau, tres anys més tard va establir seu també a Barcelona amb el nom de galeria Ferran Cano-4 Gats. Després de traslladar-se l'any 2000 al carrer Forn de la Glòria va alternar la seva feina amb la seu barcelonina, ara ja a la Plaça Duc de Medinaceli que també s'ha acomiadat amb l'exposició de David Curto.

40 anys, es diu molt ràpid i l'art conserva, afortunadament encara, la carta de la llicència poètica. Aquests darrers mesos s'hi han acumulat inauguracions a la galeria Ferran Cano, i amb elles la circulació d'un col·lectiu important de gent que ha tingut i té una connexió molt especial amb el galerista.

Divendres 7 de juny es va presentar la darrera exposició, la proposta d'Amparo Sard (Mallorca, 1973) que amb *Paisaje interactivo* va deixar clar que continua sent una artista a l'alça, en investigació constant, en evolució. Sard acomiadada una galeria que ha significat molt en la seva carrera, en la que mostra un vídeo i obra en paper perforat. Un treball molt equilibrat i serà amb un resultat espectacular. La novetat? Els forats de diverses dimensions i el paper darrera el blanc, per contrastar la visió del dibuix. Un nou punt de partida que servirà a Amparo Sard per continuar mostrant-nos aquest joc angoixant, on la dona, els seus records i el seu aïllament, conviuen sota una aparença impertorbable. Molta sort a tots en aquest nou camí.

Animal Fiction

Hace ya algunos años que Talbot comenzó su serie 'Grandville' y en la actualidad está culminando su tercer volumen. Así que celebro esta entrega de Astiberri y espero que pronto publiquen su continuación

Cómic

POR FLORENTINO FLÓREZ

■ Este tebeo no decepcionará a ningún aficionado. Talbot exhibe su virtuosismo narrativo mientras levanta con aparente facilidad un universo alternativo primorosamente coherente, tan familiar como extraño, fascinante y brutal. No es la primera vez que se asoma a los relatos de animales parlantes, ya realizó una entrañable cita a Beatrix Potter en su *Historia de una rata mala*. Pero allí los bichitos eran una salida fantástica que puntuaba la dramática historia central. Aquí son los protagonistas y claramente el británico se lo pasa bomba con ellos. Las fábulas con animales siempre contienen algún elemento moralizante, nos reconocemos en esas bestias y en las virtudes o defectos que les atribuimos. Talbot juega con ellos para ofrecernos un reflejo distorsionado de nuestra sociedad pero también juega con algunos "famosos". Introduce algunos conocidos comparsas, como Milú y otros clásicos de la bedé francobelga y los lanza a un escenario con guiños extraños de una enloquecida belle époque,

BRYAN TALBOT
Grandville

► ASTIBERRI, 104 PÁGINAS, 16 €

donde una Inglaterra y una Francia alternativas se debaten en un extravagante conflicto, mezclado todo con peculiares gadgets primitivamente mecánicos hasta construir un perfecto universo steampunk.

Como ocurría con otro de sus personajes, *Luther Arkwright*, al despreocuparse del rigor histórico y la "realidad", puede centrarse en los dramas y las pesquisas de sus héroes, desarrollando sus personalidades y permitiéndonos acompañarlos y descubrir con ellos los misterios que se van desvelando, como en la mejor novela clásica de detectives. La pareja formada por el inspector Lebrock de Scotland Yard y su adjunto Ratzl podría recordarnos al venerable Holmes. Pero pronto Talbot nos demuestra que su protagonista, aunque no desdena la deducción y la reflexión que acompañan a cualquier buen investigador, también está muy dotado para la acción. De hecho el autor marca el tono desde la pri-

mera secuencia, esa trepidante persecución entre cachivaches de vapor, con una lamentable tendencia a explotar. No es gratuito que Talbot presente sus respetos al final del libro a Conan Doyle, el oso Rupert y a ¡Tarantino!

Sin llegar a las humorísticas dosis de violencia que caracterizan al director americano, los bichos que pueblan *Grandville* son proclives a la acción, a intercambiar disparos y mamporros. Y aunque se nos cuenta la clásica historia de conspiraciones con intrigantes situados en las más altas esferas de una sociedad corrupta, el ritmo nunca decae ni se nos aburre con largas explicaciones. En *Grandville* pasan cosas constantemente y es un entretenimiento fenomenal.

Como siempre, servido por el sólido dibujo de Talbot, riguroso con todos los detalles y preciso en la descripción de fondos y personajes. El color es quizás más denso de lo habitual, con un cierto predominio de los tonos oscuros. Algo que, sin embargo, se olvida en cuanto nos ponemos a leer, sin duda por su adecuación a lo narrado.

En fin, no considero *Grandville* una obra de la trascendencia de anteriores entregas de Talbot, como su emotiva *Rata mala* o su cercana, moderna y compleja *Alice in Sunderland*. Pero no es un trabajo menor, al contrario es un tebeo trepidante que una vez iniciado no se puede abandonar, el divertimento de un maestro que no deberían perderse.

